

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 229/2015-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MONAQ Leasing, a. s., Panská 13, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Mag. Jánom Čarnogurským, Advokátska kancelária Čarnogurský ULC s. r. o., Tvarožkova 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Oboer 277/2013 z 28. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MONAQ Leasing, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. apríla 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MONAQ Leasing, a. s., Panská 13, Bratislava

(ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Oboer 277/2013 z 28. novembra 2014 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 5 Er 804/2012-36 zo 4. decembra 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zamietol žiadosť súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] (ďalej len „súdny exekútor“) o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci návrhu [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnená“), proti sťažovateľke ako povinnej na vymoženie pohľadávky 8 190 960,41 € s prísl. na základe notárskej zápisnice napísanej notárkou [REDAKOVANÉ] pod č. N 220/2005, Nz 57697/2005, NCRis 57120/2005 ako exekučného titulu.

Na základe odvolania oprávnenej Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 21 CoE 698/2012-83 z 25. júna 2013 zrušil uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd následne poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie.

Sťažovateľka podala proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol ako neprípustné.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a k tomu uviedla:

„Sťažovateľ považuje Uznesenie NS SR za arbitrárne a nepreskúmateľné, pretože podľa právneho názoru Sťažovateľa v žiadnom prípade neexistoval dôvod na odmietnutie dovolania Sťažovateľa.“

Sťažovateľ namietal, že postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave mu bola (i) odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f) OSP; (ii) konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b) OSP; (iii) a že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. c) OSP.

Najvyšší súd SR sa v Uznesení NS SR žiadnym spôsobom nevysporiadal s dôvodmi prípustnosti dovolania uvedenými v bode (ii) a (iii); a podľa názoru Sťažovateľa sa s dôvodom uvedeným v bode (i) vysporiadal nesprávne a nedostatočne...

Keďže v Uznesení NS SR Najvyšší súd SR žiadnym spôsobom neargumentuje, neodôvodňuje ani neposudzuje Sťažovateľom namietanú inú vadu konania a nesprávne právne posúdenie, Sťažovateľovi nie je zrejмый právny názor Najvyššieho súdu SR v tomto smere, a preto je možné Uznesenie NS SR považovať za nepreskúmateľné...“

Sťažovateľka v ďalšej časti svojej argumentácie, v ktorej namieta, že najvyšší súd „nezodpovedal podstatné sporné právne otázky, ktoré Sťažovateľ namietal v podanom Dovolaní“, uviedla:

„Najvyšší súd SR vôbec neposudzoval postup Krajského súdu v Bratislave, ktorý zjavne nesprávne právne posúdil vec, keď dospel k záveru, že horeuvedená notárska zápisnica č. N 220/2005, Nz 57697/2005, NCRI 57120/2005 zo dňa 28.11.2005 je materiálne vykonateľným exekučným titulom. ...

Za najzávažnejšie pochybenie Krajského súdu v Bratislave, ktoré mal Najvyšší súd SR s poukazom na podstatu a charakter exekučného konania ex offio skúmať, je skutočnosť, že už sám Krajský súd v Bratislave mal skúmať samotnú prípustnosť exekúcie ex offio a následne ju z úradnej povinnosti zastaviť. ...

Z výkladu ust. § 58 ods. 1 Exekučného poriadku vyplýva, že súd je povinný zisťovať dôvody pre pokračovanie v exekúcii alebo dôvody jej neprípustnosti. Zisťovanie dôvodov znamená, že zo strany exekučného súdu je potrebné skúmať všetky aspekty každej individuálnej právnej veci. V právnej veci medzi oprávneným a Sťažovateľom ako povinným je zrejмый, že v Súdnom konaní exekučné súdy dôvody neskúmali a Najvyšší súd SR uvedené žiadnym spôsobom neposudzoval.

V exekučnom konaní je exekučný súd povinný už pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku ex offo posúdiť povahu exekučného titulu, ktorý je podkladom pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V exekučnej veci medzi [REDAKOVANÉ] a Sťažovateľom ako povinným je zrejmé, že exekučným titulom bola a je notárska zápisnica, ktorá však v tejto právnej veci nemôže byť exekučným titulom...“

Sťažovateľka ďalej uvádza:

«V neposlednom rade, fatálne procesné pochybenie exekučného súdu, ktorý mal vzhľadom na návrh oprávneného na zastavenie exekúcie zo dňa 07.12.2012 a v zmysle ust. § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku, exekúciu ex offo zastaviť, pričom k uvedenému kroku z úradnej povinnosti exekučný súd nepristúpil, bolo zjavným porušením procesných práv Sťažovateľa ako povinného.

Aj podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky M Cdo 5320/2001 zo dňa 25.04.2002 (R 50/2004) „dispozičná zásada, ktorou je ovládané exekučné konanie, sa prejavuje aj v spôsobe jeho skončenia. Ak ten, kto podal návrh na nariadenie exekúcie, alebo jeho právny nástupca navrhne jeho zastavenie, musí mu súd vyhovieť a exekúciu zastaviť.“»

Vo vzťahu k záverom najvyššieho súdu o tom, že nedoručením uznesenia okresného súdu, odvolania oprávnenej proti tomuto uzneseniu a uznesenia krajského súdu sťažovateľke ako povinnej v exekučnom konaní nedošlo k odňatiu možnosti sťažovateľky konať pred súdom, sťažovateľka uviedol:

«Sťažovateľ ako povinný sa mal možnosť oboznámiť s týmito súdnymi rozhodnutiami a s odvolaním oprávneného až pri nahliadnutí do súdneho spisu, čo je z hľadiska zásad rovnosti účastníkov konania a kontradiktórnosti konania neprípustné.

Európsky súd pre ľudské práva opakovane vo svojich rozhodnutiach (napr. Szabovicz vs. Švédsko, Milatová a ostatní vs. Česká republika), konštatoval, že je elementárnym právom účastníka konania mať možnosť oboznámiť sa s podaniami protistrany, keď uviedol: „Jedným z prvkov spravodlivého procesu v zmysle Článku 6 ods. 1 ods. 1 Dohovoru je jeho

kontradiktórny charakter: každá strana musí zásadne mať možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za potrebné, aby jej požiadavkám bolo vyhovené, ale i zoznámiť sa s každým dokladom a pripomienkou súdu za účelom ovplyvniť jeho rozhodnutie a vyjadriť sa k nim“.

Obdobný názor zaujal i Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 141/2010 zo dňa 21.10.2010, keď konštatoval, že: „právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbrani ako súčasť práva na spravodlivý proces. Keďže v danej veci vyjadrenie žalobcu nebolo doručené žalovanej, treba konštatovať, že v tejto súvislosti nebolo možné odvolacie konanie považovať za spravodlivé. Preto dovolací súd dospel k záveru, že došlo k porušeniu základného práva dovolateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 335/06) v dôsledku čoho bola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom (237 písm. f) OSP).“

Povinnosť rešpektovať toto právo však zostáva zachované i v exekučnom konaní, keďže takéto konanie veľmi výraznou mierou zasahuje do právneho postavenia a vlastníckeho práva Sťažovateľa ako povinného.

Pokiaľ Sťažovateľ ako povinný nemal možnosť oboznámiť sa s obsahom odvolania oprávneného ani s právnym názorom Krajského súdu v Bratislave, ktorý zaujal v Uznesení KS BA, došlo tak k odňatiu možnosti konať pred súdom Sťažovateľovi.

V tomto smere sa Sťažovateľ nemôže stotožniť s názorom Najvyššieho súdu SR v Uznesení NS SR, podľa ktorého nedoručením zamietnutia žiadosti exekútora o udelenie poverenia, odvolania oprávneného a rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave (Uznesenie KS BA) nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Najvyšší súd SR iba formálne odkázal na skutočnosť, že Exekučný poriadok povinnosť doručovať rozhodnutia exekučných súdov a podaní oprávneného povinnému vyslovene neurčuje.

Keďže právny poriadok a jednotlivé právne predpisy je nevyhnutné aj s poukazom na procesné práva a ochranu, ktorú právny poriadok priznáva účastníkom konania, vykladať vo vzájomnej súvislosti, podľa Sťažovateľa Najvyšší súd SR v Uznesení NS SR nesprávne a nedostatočne posúdil konanie Krajského súdu v Bratislave, okrem iného aj v rozpore s ustálenou judikatúrou priznávajúcu procesné práva na oboznámenie sa účastníka so všetkými podaniami protistrany a rozhodnutiami súdov.

Najvyšší súd SR na strane 5 Uznesenia NS SR uvádza, že „súdy nie sú povinné doručiť každú písomnosť protistrane“. Takéto tvrdenie je nie len v príkrom rozpore s konštantnou judikatúrou, ale aj samotnými procesnými zásadami rovnosti účastníkov a rovnosti zbraní.

Najvyšší súd SR ďalej argumentuje skutočnosťou, že doručením zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie povinnému, sa nemení právna pozícia povinného. S uvedeným konštatovaním sa Sťažovateľ nemôže stotožniť. Poverenie na vykonanie exekúcie je prvým krokom, takpovediac iniciačným krokom, ktorý ďalej ústi až k vydaniu samotného upovedomenia o začatí exekúcie. Skutočnosť, že poverenie na výkon exekúcie má priamy účinok na súdneho exekútora v žiadnom prípade neznamená, že sa tým už v tejto fáze nemení právna pozícia povinného.

Odlíšny právny názor v Uznesení NS SR nie je podľa názoru Sťažovateľa správny.

Pokiaľ ide o nedoručenie odvolania oprávneného a Uznesenia KS BA ako rozhodnutia odvolacieho súdu Sťažovateľovi, ani toto nemožno považovať za neodňatie možnosti konať pred súdom.

Ku každému podaniu, ktorým je odvolanie, má protistrana možnosť sa písomne vyjadriť, a tým ovplyvniť rozhodnutie odvolacieho súdu. Ide o prejav základnej zásady rovnosti účastníkov a kontradiktórnosti konania. Je preto zřejmé, že nedoručením odvolania oprávneného Sťažovateľovi sa Sťažovateľ nemohol žiadnym spôsobom argumentačne brániť, a tým prípadne ovplyvniť rozhodnutie odvolacieho súdu.»

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti MONAQ Leasing, a. s. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom a uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 2Oboer/277/2013 zo dňa 28.11.2014 porušené boli.

2.Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 2Oboer/277/2013 zo dňa 28.11.2014 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

3.Najvyšší súd SR je povinný uhradiť spoločnosti MONAQ Leasing, a. s. trovy konania v sume 355,73 €.. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jej dovolanie proti uzneseniu krajského súdu ako neprípustné.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietané uznesenie najvyššieho súdu.

Najvyšší súd v relevantnej časti svoje uznesenie odôvodnil takto:

„Proti... rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie povinný, ktorý navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2. písm. b/, c/ O. s. p. a § 237 písm. f/ O. s. p. (účastníkom konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Podľa dovolateľa v ustanovení § 239 ods. 3 O. s. p. nie je explicitne uvedené uznesenie odvolacieho súdu o zmene (zrušení) zamietavého rozhodnutia prvostupňového súdu rozhodujúceho o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia. Na základe tejto

skutočnosti má povinný za to, že dovolanie voči uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné. Dovolateľ má za to, že súd rozhodoval napriek existencii právoplatného a vykonateľného uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 9Cb/232/2012-323 zo dňa 12. 12. 2012, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/16/2013 zo dňa 19. 02. 2013 o nariadení predbežného opatrenia, o povinnosti oprávneného zdržať sa akýchkoľvek úkonov ako oprávneného z predmetnej notárskej zápisnice. Namietol v dovolaní, že súd prvého stupňa ani odvolací súd sa touto námietkou povinného nezaoberali a k týmto skutočnostiam nevyjadrili. Odňatie možnosti konať pred súdom vidí dovolateľ v tom, že Okresný súd Bratislava I. nedoručil povinnému svoje rozhodnutie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia a povinnému nebolo doručované ani odvolanie oprávneného a následné uznesenie odvolacieho súdu. V ďalšom dovolateľ namietol inú vadu spočívajúcu v tom, že súd prvého stupňa nerozhodol o návrhu oprávneného na zastavenie konania. Dovolateľ mal za to, že odvolací súd nesprávne právne posúdil vec a uviedol aj iné dôvody neplatnosti exekučného titulu. ...

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. namieta porušenie jeho práva na súdnu ochranu týkajúce sa nedoručenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia povinnému a nedoručenia odvolania oprávneného a následne uznesenia odvolacieho súdu povinnému.

K výhradám dovolateľa, že súd prvého stupňa nedoručil povinnému rozhodnutie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia a tiež nedoručil odvolanie oprávneného ako aj následné uznesenie odvolacieho súdu povinnému dovolací súd poznamenáva, že súdy nie sú povinné doručiť každú písomnosť protistrane. Takúto povinnosť im Exekučný poriadok ukladá len v prípade takých podaní, ktoré majú z hľadiska ich obsahu podstatný význam pre výsledok sporu, a to v štádiu po upovedomení o začatí exekúcie, ktoré predstavuje prvý procesný úkon súdneho exekútora a exekučného súdu voči povinnému. Povinný sa o vykonávaní exekúcie dozvie prvýkrát z upovedomenia o začatí exekúcie, keďže návrh na vykonanie exekúcie, prípadné odvolanie proti zamietavému rozhodnutiu o udelení poverenia na vykonanie exekúcie sa povinnému na vyjadrenie nedoručuje (s výnimkou podľa § 44 ods. 5 Exekučného poriadku, ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade cudzieho rozhodnutia, o ktorý prípad v danej veci nejde).

Rozhodnutie o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, resp. v danej veci zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nemôže opravnými prostriedkami napádať povinný, pretože takéto rozhodnutie nevyvoláva voči povinnému žiadne právne účinky, teda zamietnutím žiadosti na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a doručením tohto rozhodnutia súdnemu exekútorovi sa nemení právna pozícia povinného. Toto rozhodnutie má priame právne účinky len voči osobe exekútora. Poverenie na vykonanie exekúcie je individuálny právno-aplikačný akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora. Ide o procesný úkon exekučného súdu adresovaný súdnemu exekútorovi na základe, ktorého súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu (§ 36 ods. 2 veta druhá Exekučného poriadku) a ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie exekúciu vykonávať. Poverenie na vykonanie exekúcie však nemá priame právne účinky voči osobe povinného, preto povinný voči nemu nemôže využiť žiadne opravné prostriedky. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. k. 5Cdo/205/2011 a Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 254/2012.

Podľa názoru dovolacieho súdu prvostupňový ani odvolací súd neodňal povinnému možnosť pred súdom konať tým, že mu nebolo doručené rozhodnutie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, odvolanie oprávneného ako aj následné rozhodnutie odvolacieho súdu o odvolaní oprávneného proti zamietavému rozhodnutiu súdu prvého stupňa o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, nakoľko Exekučný poriadok, ktorým je exekučné konanie spravované, neukladá povinnosť súdom namietané rozhodnutia a podanie oprávneného doručovať povinnému.

Vzhľadom na to, že povinný nie je v tomto štádiu exekučného konania subjektom procesné legitimovaným nie je preto oprávneným ani k podaniu ostatných dovolacích dôvodov týkajúcich sa konania exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Keďže prípustnosť dovolania nemožno vyvodíť z ustanovenia § 239 O. s. p. a dovolacím súdom neboli zistené ani vady konania v zmysle § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie povinného v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento

opravný prostriedok neprípustný odmietol. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.“

Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým uznesením najvyššieho súdu dospel k záveru, že sťažnostná argumentácia sťažovateľky nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci pre posúdenie prípustnosti dovolania sťažovateľky a svoje závery dostatočne odôvodnil, tak ako sú citované. Ústavný súd preto nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup a rozhodnutie mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Zo sťažnostných námietok vyplýva, že sťažovateľka dôsledne nerozlišuje medzi dôvodmi prípustnosti dovolania podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 OSP, najmä pokiaľ ide o dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že zo vzťahujúcej sa právnej úpravy jednoznačne vyplýva, že jedine danosť väd konania označených v § 237 OSP mohla založiť prípustnosť dovolania proti uzneseniu krajského súdu.

Za stavu, keď najvyšší súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 OSP, posudzovanie ďalších sťažovateľkou uvádzaných námietok, t. j. že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP], a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP], bolo vylúčené z prieskumnej právomoci najvyššieho súdu v konaní o dovolaní sťažovateľky.

Najvyšší súd v posudzovanom prípade preto postupoval ústavne konformne, keď sa nezaoberal sťažovateľkou namietanými nesprávnymi skutkovými a právnymi závermi krajského súdu, ktorých prieskum je možný, len ak je dovolanie prípustné.

Pokiaľ sťažovateľka namieta samotné závery najvyššieho súdu o absencii vady konania podľa § 237 písm. f) OSP, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľky v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o prípustnosti dovolania a jeho záver o tom, že nedoručovaním uznesenia okresného súdu, odvolania oprávnenej proti tomuto uzneseniu a uznesenia krajského súdu nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, nie je zjavne neodôvodnený ani arbitrárny, práve naopak, obsahuje dostatok presvedčivých dôvodov.

Skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd uzatvára, že nezistil možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu, preto sťažnosť sťažovateľky odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2015